

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Kámen, výrobní družstvo, IČO 48202142**
sídlem Myslotínská 1048, 393 01 Pelhřimov
zastoupený daňovým poradcem Michálek – daně s.r.o.
sídlem Švejcárovo náměstí 2694/4, 155 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. 52578/18/5300-22441-708656

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce zčásti změnil platební výměr Finančního úřadu pro kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 6. 2017, č. j. 1223131/17/2910-50522-707688, jímž správce daně žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“); podle § 147 a § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 20. 6. 2017, vyměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2015 v celkové výši 952 138 Kč. Změna rozhodnutí správce daně ze strany žalovaného spočívala v tom, že se na řádku 12. daňového přiznání změnila hodnota základu daně z částky 4 525 000 Kč na 0 Kč a daň na výstupu na stejném řádku z 950 250 Kč na 0 Kč. Ve zbylém rozsahu žalovaný platební výměr potvrdil a odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru zamítl.
2. Citovaným platebním výměrem správce daně neuznal žalobci odpočet na DPH na vstupu, uplatněný žalobcem v předmětném zdaňovacím období, neboť dle názoru správce daně u žalobce vyvolávala pochybnosti dodávka zboží (strojních dílů do strojů a částí strojů na opracování kamene) od dodavatele, KASPE, a. s., z hlediska jejich dodání deklarovaným dodavatelem a v deklarovaném období. Žalobce tyto pochybnosti (přes výzvy k prokázání skutečnosti dle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 daňového řádu) v rámci daňové kontroly neodstranil, a proto správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal svůj nárok na odpočet DPH na vstupu. V návaznosti na tuto skutečnost pak správce daně taktéž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal použití předmětného zboží k ekonomické činnosti v podobě dodání těchto strojních dílů společnosti KASPE EUROPEAN TRADING s.r.o. (dále jen „KASPE ET, s. r. o.“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný si dal účelově do spojitosti převod akcií společnosti KASPE, a. s., z žalobce na společnost GEKOL a. s. s prodejem zboží společnosti KASPE žalobci, neboť žalovaný považoval předmětný převod akcií za převod zboží, ačkoliv tak tomu nebylo. Navíc zboží, které si žalobce od KASPE, a. s., koupil, bylo alespoň zčásti jiné, než zboží, které bylo součástí sepisovaného majetku společnosti KASPE, a. s., k čemuž žalovaný nepřihlédl. Žalovaný taktéž nepřihlédl ke skutečnosti, že v rámci daňové kontroly společnosti KASPE ET, s. r. o. bylo prokázáno, že díly, které žalobce prodal společnosti KASPE ET, s. r. o., byly skutečně použity na zakázku pro společnost HERLIN spol. s r. o. Žalobce dle jeho názoru dostatečným způsobem prokázal, že se nákup a prodej zboží, které jsou předmětem sporu, uskutečnily.
4. K neprokázání úhrady za koupené zboží prostřednictvím zápočtu pohledávek žalobce uvádí, že tyto pohledávky účtovala společnost K2 atmitec Pelhřimov s. r. o., jejížž jednatele navrhoval žalobce předvolat k svědecké výpovědi, avšak správce daně ani žalovaný jeho předvolání nepřipustili.
5. Žalovaný si dále dává do souvislosti prodej cenných papírů společnosti KASPE, a. s., žalobcem s prodejem zásob KASPE, a. s., žalobci, ačkoliv tyto dva obchody spolu nemají jakoukoliv souvislost. Žalobce nakoupil zásoby od společnosti KASPE, a. s., až po půl

roce, kdy s nimi tato společnost nijak nenakládala. Žalovaný ke svému tvrzení, že se prodej cenných papírů a následně strojních dílů odehrál účelově mezi personálně propojenými osobami, nepředložil žádné důkazy. Ani nekontaktnost dodavatele žalobce pak žalobci nemůže být kladena k tíži. Ostatně osoba oprávněná jednat za statutární orgán dodavatele žalobce vypovídala v rámci daňového řízení.

6. Žalobce konečně tvrdí, že žalovaný v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nepřipustil předvolání celé řady svědků, které žalobce v rámci daňového řízení k předvolání navrhoval, přičemž žalovaný předem hodnotil věrohodnost svědka, možný obsah svědeckých výpovědí, a následně tyto návrhy hodnotil jako účelové. Takové jednání však žalobce považuje za nezákonné, neboť tím žalovaný fakticky zamezil žalobci prokazovat skutečnosti, k jejichž prokázání byl žalobce v daňovém řízení povinen.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrvává na svém právním názoru, vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům pak žalovaný, s ohledem na povahu těchto žalobních bodů, které se podstatně shodují s námitkami odvolacími, v podstatě opakuje svou argumentaci, vyjádřenou již v napadeném rozhodnutí.
8. V replice k vyjádření žalovaného se žalobce s těmito argumenty neztotožňuje a taktéž setrvává na svých žalobních tvrzeních.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně, na jehož základě neuznal žalobci odpočet na DPH z důvodu neprokázání přijetí zdanitelného plnění žalobcem od deklarovaného plátce a v deklarovaném období, a v souvislosti s tímto posouzením také z důvodu neprokázání využití předmětného zdanitelného plnění k ekonomickým účelům.
11. Žalobce ve svém daňovém přiznání uplatňoval odpočet DPH za zdaňovací IV. čtvrtletí 2015. Podle § 72 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajícími z citovaného § 73 odst. 1 zákona o DPH.
12. Při splnění těchto hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně zpravidla přiznán, neboť nárok na odpočet daně
ve
smyslu
čl. 167 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice 2006/112“) je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představují právě situace, kdy

daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, jak dovodil Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech *Mahagében a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11).

13. Žalobce v žalobě napadá jednotlivá skutková zjištění správce daně, resp. žalovaného, na základě kterých došlo dle žalobce k nesprávnému právnímu posouzení nároku žalobce na odpočet DPH. Ze správního spisu se podává, že žalobce měl dne 5. 10. 2015 nakoupit od společnosti KASPE, a. s. strojní díly, které měl následně prodat dne 30. 12. 2015 společnosti KASPE ET, s. r. o. pro účely využití na specifickou zakázku pro společnost HERLIN spol. s r.o. Společnost KASPE ET, s. r. o. je přitom personálně propojená s žalobcem, neboť předsedou žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí L. P., ve společnosti KASPE ET, s. r. o. je L. P. veden v obchodním rejstříku jako jediný společník a jeho syn, Ing. L. P., je v obchodním rejstříku veden jako jednatel této společnosti. Společnost KASPE, a. s., pak byla do 10. 4. 2015 taktéž personálně propojená s žalobcem, neboť do tohoto data byl předseda žalobce, L. P., také předsedou dozorčí rady této společnosti, jeho syn, Ing. L. P., pak byl členem představenstva této společnosti. Žalobce byl taky do tohoto data jediným akcionářem KASPE. Následně došlo k převodu 100 % akcií společnosti KASPE, a. s., z žalobce na společnost GEKOL a.s. a ke jmenování nového člena představenstva, Z. Č., který zároveň vystupoval ve funkci předsedy představenstva GEKOL a. s. Zásoby KASPE, a. s., prodávané žalobci, pak byly prodávány za vyšší cenu, než byla cena za samotný převod akcií společnosti KASPE, a. s., z žalobce na GEKOL a. s.
14. Správní spis také obsahuje Zprávu o daňové kontrole společnosti KASPE ET, s. r. o., č. j. 407606/17/2910-60562-711264, z níž vyplývají závěry místně příslušného správce daně, že strojní díly, které měly být ve vlastnictví žalobce předmětem prodeje společnosti KASPE ET s. r. o., byly využity do zakázek této společnosti pro společnost HERLIN spol. s r.o. již v roce 2014, k jejich vyfakturování pak mělo dojít postupně do 31. 7. 2015, a 20. 10. 2015 mělo dojít k podpisu předávacího protokolu na předmětné zakázky pro společnost HERLIN spol. s r.o.
15. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *„všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“*. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále *„pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *„skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“*.
16. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového

subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).

17. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přezkoumal právní závěry správce daně, resp. žalovaného, na základě kterých byl žalobci odepřen nárok na odpočet DPH, zejména se pak soustředil na otázku, zda žalovaný dostatečným způsobem zpochybnil nárok na odpočet DPH na vstupu, případně zda žalobce následně unesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání nároku na tento odpočet, přičemž dospěl k závěru, že na žalobce přešlo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání výše správcem daně požadovaných skutečností, neboť správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Ze správního spisu totiž jako nejpodstatnější okolnost pro hodnocení nároku žalobce na odpočet DPH vyplývá skutečnost, že v době, kdy mělo dojít k prodeji strojních dílů dodavatelem žalobce, společností KASPE, a. s., přímo žalobci, již podle zprávy o daňové kontrole s odběratelem žalobce měly tyto díly být použity v zakázkách, na něž měly dle tvrzení žalobce tyto díly být určeny.
18. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o DPH platí, že „[p]ři dodání zboží se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem dodání podle § 13 odst. 1.“ Podle § 13 odst. 1 zákona o DPH přitom platí, že „[d]odáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.“ Pokud tedy z faktur, které vystavila společnost KASPE ET, s. r. o., společnosti HERLIN spol. s r. o., a na které měly být použity strojní díly, jež byly předmětem prodeje mezi žalobcem a KASPE ET, s. r. o. (což žalobce v rámci daňového řízení ani v žalobě nerozporoval, naopak v žalobě tuto skutečnost potvrzuje), vyplývá, že datum uskutečnění zdanitelného plnění mělo být v nejzazším případě 31. 7. 2015, toto datum pak musí být považováno za datum, v němž KASPE ET, s. r. o., již zjevně musela k předmětným dílům disponovat vlastnickým právem, neboť v opačném případě by tyto díly nemohla použít v zakázkách pro společnost HERLIN spol. s r. o. V takovém případě je pak dle krajského soudu zjevné, že tyto strojní díly nemohly být předmětem zdanitelného plnění, které měl žalobce poskytnout společnosti KASPE ET, s. r. o., neboť jestliže datum uskutečnění zdanitelného plnění je ve faktuře, vystavené žalobcem, stanoveno na 31. 12. 2015, nemohlo v tomto datu dojít dodání zboží v podobě umožnění společnosti KASPE ET, s. r. o., nakládat se strojními díly jako vlastníkem, když ta již předmětné díly měla ve vyfakturované zakázce, k níž již byl dokonce i vyhotoven předávací protokol ve prospěch společnosti HERLIN spol. s r. o. Tím spíše pak dle krajského soudu nemohlo dojít ke koupi předmětných strojních dílů žalobcem od společnosti KASPE, a. s., neboť v době uskutečnění tohoto zdanitelného plnění ze strany

KASPE, a. s., tedy dne 5. 10. 2015, již mělo být v souladu s § 21 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o DPH společnosti HERLIN spol. s r.o. umožněno nakládat se stroji, do nichž měly být zapracovány strojní díly, jež byly předmětem zdanitelného plnění, poskytnutého žalobci, jako vlastníkem. Takový skutkový stav vyvolává dle krajského soudu dostatečné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo žalobcem deklarováno v daňových dokladech, a bylo proto na žalobci, aby uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění také prokázal.

19. Krajský soud však podotýká, že v souladu se zásadou dispoziční, je limitován při přezkumu napadeného rozhodnutí žalobními body tak, jak je vymezil v žalobě žalobce. Rozsah napadení správního rozhodnutí a uvedení důvodů znamená povinnost žalobce tvrdit, že správní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému právnímu předpisu, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost správního soudu je pak omezena právě takto vymezeným rámcem soudního přezkumu, nejde-li o rozhodnutí nicotné, či stížené vadami, ke kterým soud musí přihlédnout z úřední povinnosti. Absence nebo nedostatek tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí, právě z absentujícího důvodu (srov. např. rozsudky ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 65, a z e d ne 31. 8. 2005, č. j. 6 As 45/2004 - 84). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, *„soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná“*. Žalobce přitom tyto pro nyní projednávanou věc zcela zásadní závěry v žalobě proti napadenému rozhodnutí nijak nerozporuje, naopak se omezuje pouze na rozporování konkrétních skutkových závěrů, které však měly dle krajského soudu pouze dokreslit skutkový stav v nyní projednávané věci.
20. K námitce žalobce, vztahující se k jím tvrzenému účelovému vyhodnocení prodeje cenných papírů společnosti KASPE, a. s., jejichž vlastníkem byl původně žalobce, a k následnému prodeji strojních dílů KASPE, a. s., žalobci, krajský soud uvádí, že tato námitka není pro nyní projednávanou věc zcela relevantní, neboť i kdyby krajský soud skutečně shledal, že hodnocení účelovosti převodu cenných papírů společnosti KASPE, a. s. z žalobce na GEKOL a. s. bylo účelové, nemohlo by to ničeho změnit na právním hodnocení nyní projednávané věci, tedy že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno v daňových dokladech.
21. Co se týče námítky, že správce daně nepřihlédl ke skutečnosti, že strojní díly, které měly být předmětem zdanitelného plnění žalobce vůči KASPE ET, s. r. o., byly skutečně použity v zakázkách pro HERLIN spol. s r. o., krajský soud k tomu uvádí, že naopak žalovaný k této skutečnosti přihlédl, a tato skutečnost byla jedním ze stěžejních důvodů napadeného rozhodnutí. Dle krajského soudu však žalobce nepochopil způsob, jakým žalovaný tuto skutečnost vyhodnotil. Žalovaný nezpochybňoval, že díly, které měly být předmětem zdanitelného plnění žalobce vůči KASPE ET, s. r. o. byly zapracovány do zakázek pro společnost HERLIN spol. s r.o., pouze zpochybnil, že by tyto díly mohly být společností KASPE ET, s. r. o. dodány žalobcem v souladu s žalobcem předloženým daňovým dokladem, neboť v době, kdy se mělo toto zdanitelné plnění uskutečnit, již předmětné díly byly dávno zapracovány do zakázek KASPE ET pro společnost HERLIN

spol. s r.o., vyhotovení těchto zakázek bylo vyfakturováno a k předmětnému plnění byl předán předávací protokol. Tato námitka žalobce je tak také nedůvodná.

22. Konečně k žalobcem tvrzené nezákonnosti v podobě neumožnění předvolání svědků, navržených žalobcem ke svědecké výpovědi, krajský soud uvádí, že žalovaný i správce daně se v rámci daňové kontroly s jednotlivými důkazními návrhy žalobce vypořádali. K důkaznímu návrhu na předvolání svědka pana K., jako jednatele účetní společnosti K2 atmitec Pelhřimov s.r.o., která měla žalobci poskytovat služby účetnictví, žalovaný uvedl, že tento svědek nemohl přinést pro věc relevantní zjištění, neboť žalobce tohoto svědka navrhoval k prokázání rozdílů v datech podpisu smlouvy o postoupení pohledávky vůči KASPE mezi žalobcem a K2 atmitec Pelhřimov s.r.o. (některé pohledávky měly vzniknout až po podpisu smlouvy o jejich postoupení), kdežto dle žalovaného žalobce písemnými důkazy neprokázal právní základ pro vznik těchto pohledávek. K doplnění důkazního návrhu v podobě tvrzení, že tento navrhovaný svědek může vysvětlit souvislost mezi účetnictvím žalobce a půjčkami, poskytnutými společností KASPE a. s., žalovaný uvedl, že K2 atmitec Pelhřimov s.r.o. poskytovala žalobci účetní služby až od roku 2013 a za předchozí období dle místního šetření, provedeného v této společnosti, nemá podklady k účetnictví žalobce. Ke vzniku pohledávek žalobce za KASPE a. s., jež byly použity pro účely započtení vzájemných pohledávek KASPE, a. s., a žalobce, však mělo dojít dle zjištěných skutečností v letech 2010 až 2013, a proto tento svědek dle žalovaného nemohl pro věc ani v tomto ohledu přinést relevantní zjištění.
23. K návrhu předvolání paní K., zaměstnance žalobce, jako svědka, který měl vysvětlit uhrazení koupě strojních dílů žalobcem prostřednictvím zápočtu vůči KASPE, a. s., žalovaný uvedl, že tyto zápočty již byly matematicky vysvětleny, avšak žalobce řádně nedoložil důkazní prostředky, prokazující právní základ vzniku těchto pohledávek, pročez by žalobcem navrhované předvolání svědka nemohlo přinést pro věc relevantní zjištění. Konečně k žalobcem navrhovanému předvolání dalších 14 svědků, u nichž však ani na základě telefonické komunikace správce daně s žalobcem neuvedl, jaký vztah tito svědci měli mít k projednávané věci a jaké skutečnosti se měly jejich výpovědi prokazovat, pročez si o těchto skutečnostech udělal správce daně úsudek sám a zhodnotil, že výpovědi těchto svědků nemohly přinést relevantní zjištění k prokázání skutečnosti, že žalobce přijal předmětné zdanitelné plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném období, a že následně toto předmětné plnění použil k uskutečnění jeho ekonomické činnosti.
24. Krajský soud považuje takové vypořádání důkazních návrhů ze strany žalovaného, resp. správce daně, za zcela dostatečné. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2011, č. j. 2 Afs 15/2011-80, ostatně vyplývá, že „[s]právce daně je sice povinen dbát o úplné zjištění všech rozhodných skutečností, ovšem navržené důkazní prostředky provede, jen pokud jsou potřebné ke zjištění stavu věci. (§ 31 odst. 2 daňového řádu). Správce daně je tedy oprávněn posoudit přínos navrženého důkazního prostředku včetně návrhu na výslech svědka. To neznamená, že předem nepřipustně hodnotí možný obsah výpovědi. Na potřebnost výslechu svědka může soudit právě z návrhu daňového subjektu, čeho byla navržená osoba svědkem, na jakém jednání se podílela, a k čemu má být konkrétně slyšena.“ Při aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu v citovaném na nyní projednávanou věc je zjevné, že správce daně, potažmo žalovaný, posuzovali v daňovém řízení přínos jednotlivých svědků pro zjištění skutkového stavu, a dospěly k závěru, že žalobcem navrhované svědecké výpovědi nejsou pro projednávanou věc relevantní. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje, mj.

také proto, že nad rámec vypořádání důkazních návrhů žalovaným hodnotí, že skutečnosti, které měli žalobcem navrhovaní svědci prokazovat, jsou doplňkovými skutečnostmi, které měly pouze dokreslit skutkový stav v rámci daňového řízení. Žalobce totiž primárně neprokázal nárok na odpočet DPH z důvodu, že v době, kdy měl od KASP, a. s., obdržet zdanitelné plnění ve formě strojních dílů, již dle skutečností zjištěných správcem daně, měly být tyto strojní díly využity v zakázkách následného odběratele žalobce, společnosti KASPE ET, s. r. o., pro společnost HERLIN spol. s r.o. Žalobce proto k předmětným strojním dílům vlastnické právo nabýt ve faktuře či předávacím protokolem stanoveném okamžiku jednoduše nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu